

זבחים לג

דברי ריש לקיש לפי עולא: אמר עולא אמר ריש לקיש: טמא שהכניס ידו לפנים - לוקה, שנאמר: (ויקרא יב) **כָּל קֶדֶשׁ אֶל תֹּאכַל וְאֶל תִּשְׁתֶּה אֶל תִּבְאֶה וְגו'**, מקיש ביאה לנגיעה, מה נגיעה במקצת שמה נגיעה, **אף ביאה במקצת שמה ביאה**.

קושי על עולא: איתביה רב הושעיא לעולא: **מצורע שחל שמיני שלו להיות בערב הפסח, וראה קרי בו ביום וטבל - אמרו חכמים: אף על פי שאין טבול יום אחר נכנס, זה נכנס, מוטב יבוא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת**;

הסבר הקושי - ואי אמרת ביאה במקצת שמה ביאה, היכי מעייל ידיה בבהונות? אידי ואידי עשה שיש בו כרת הוא!

תירוץ 1 - עולא: אי"ל: מטונך, שאני מצורע, הואיל והותר לצרעתו הותר לקריו.

דברי רב יוסף בקשר לתירוץ של עולא: קסבר עולא: רובן זבים ונעשו טמאי מתים, הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן.

קושי 1 של אבבי: מי דמי? טומאה אישתראי, זיבה לא אישתראי! אמר ליה, דלמא הכי קאמר מר: רובן טמאי מתים ונעשו זבים, הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן.

תשובת רב יוסף: אמר ליה: אין.

קושי 2 של אבבי: ואכתי לא דמי, מצורע היתירא הוא, הואיל ואישתרי אישתרי, טומאה דחווה היא, להא אידחאי להא לא אידחאי.

תירוץ - רבא: אדרבה, איפכא מסתברא! מצורע היתירא הוא, להא אישתראי ולהא לא אישתראי, טומאה דחווה הוא, מה לי חד דחויא מה לי שתי דחיות.

הבאת סיוע לעולא: **כל הסמיכות שהיו שם, קורא עליהן אני תכף לסמיכה שחיטה, חוץ מזו שהיתה בשער נקנור, שאין מצורע יכול ליכנס לשם עד שמזין עליו מדם חטאתו ומדם אשמו**; ואי אמרת ביאה במקצת לא שמה ביאה, ליעייל ידיה ולסמוך!

דחיית הסיוע: אמר רב יוסף: הא מני? ר' יוסי ברבי יהודה היא, דאמר: מרחק צפון.

קושי על הדחייה: וליעבד פישפש!

תירוץ: אבבי ורבא דאמרי תרווייהו: **הכל ככתב מיד ה' אלפי השכיף כל**

מלאכת התנאים.

נוסח אחר לדחיית רב יוסף: אמר רב יוסף: כל הסומך ראשו ורובו מכניס, מאי טעמא? כל כחו בעינן, הלכך לא אפשר.

קושי על דברי הברייתא: מאי קסבר? אי קסבר: סמיכת אשם מצורע דאורייתא, ותכף לסמיכה שחיטה דאורייתא, ליעול ולסמוך להדיא, דרחמנא אמר!

תירוץ: אמר רב אדא בר מתנה: גזירה שמא ירבה בפסיעות.

תירוץ לפי נוסח אחר: אמר רב אדא בר מתנה: סמיכת אשם מצורע דאורייתא, ותכף לסמיכה שחיטה לאו דאורייתא.

קושי על הנוסח השני: מיתיבי: **Onei ... pnoel - מה סמיכה בטהורין, אף שחיטה**

בטהורין; ואי אמרת לאו דאורייתא, בטמאין נמי משכחת לה!

תיקון הנוסח השני: אלא איפוך: סמיכת אשם מצורע לאו דאורייתא, ותכף לסמיכה שחיטה דאורייתא.

תירוץ 2 - רבינא: רבינא אמר: לענין מלקות איתמר.

תירוץ 3 - רבין: כי אתא רבין אמר רבי אבהו: לענין טמא שנגע בקודש איתמר, דאיתמר: טמא שנגע בקודש - ריש לקיש אמר: לוקה, רבי יוחנן אמר: אינו לוקה.

הסתירה	ריש לקיש	ברייתא
	טמא שהכניס ידו לפנים - לוקה, שנאמר: (ויקרא יב) כָּל קֶדֶשׁ אֶל תֹּאכַל וְגו' , מקיש ביאה לנגיעה, מה נגיעה במקצת שמה נגיעה, אף ביאה במקצת שמה ביאה .	מצורע שחל שמיני שלו להיות בערב הפסח, וראה קרי בו ביום וטבל - אמרו חכמים: אף על פי שאין טבול יום אחר נכנס, זה נכנס, מוטב יבוא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת ; ואי אמרת ביאה במקצת שמה ביאה, היכי מעייל ידיה בבהונות? אידי ואידי עשה שיש בו כרת הוא! ביאה במקצת לא שמה ביאה
תירוץ 1		שאני מצורע, הואיל והותר לצרעתו הותר לקריו
תירוץ 2	לענין מלקות איתמר - אין כרת לביאה במקצת	
תירוץ 3	לענין טמא שנגע בקודש איתמר	

ר' יוחנן	ריש לקיש	
תרומה	אזהרה לטמא שנגע בקודש ולאוכל בשר קודש	ככל קודש לא תאצ

ויקרא פרק ז פסוק כ – אכילת קדשים

והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' **וטמאתו** עליו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה :

במדבר פרק יט פסוק יג – ביאת מקדש

כל הנגע במת בנפש האדם אשר ימות ולא יתחטא את משכן ה' טמא ונכרתה הנפש ההוא מישראל
כי מי נדה לא זרק עליו טמא יהיה עוד **טמאתו** בו :

ר' יוחנן	ריש לקיש	
אינו לוקה	לוקה	טמא שנגע בקודש
כרת	כרת	טמא שאכל בשר קודש לאחר זריקה
אינו לוקה	לוקה	טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה

